

หีบเลี้ยง สวรรค์ มา จาก เมือง หงสาวะตี

ร้อง ต่ำ ๆ

จะกล่าว ถึง มะโตค มอญ โฉด เซลา ใจ ฝ่อ ฝ่ำ
เมื่อ เมีย ล้าย ถึง ที่ ตำระพัด จัด จ้าน การงานดี ไม่
รัฐ เกยจ ขยั้น ทุก วันไป แต่ ถึง การ บ้าน เรือน หา
เหมือน ยาก ก็ ไม่ ยาก เขย ชื่น ให้ คถัน ได้ เหมน
ชื่น ชมมัน กถัน คิวชัว เมื่อไร จะ ด ไหน เพะเพอะ
หย่า เยอะตา พัด แต่ นม ห่ม ไม่ มิด สอด สะเขี่ยน
ตูก อ่อน กวน บ้วน เมียน เจียน เปน บ้า งำน มุ่นหมกตถ
ปลง ศรัทธา คิด จะ หั้น บรรพะชา บัก ตะนึ่ง โดดจาก
เรือน ฝ่อ ใจ ตรง ไป วัด หมาย เขา กาสาวะพัศกร เปน
ที่ พัง ชื่น กะฎิ ขรวัดตา ตบ ฝา มิ่ง กถัน ทถิ่ง โฉด
เข้านั่ง ตั้ง วัน ทา

คำพูด เถนคตก มะโตค ไป ขอบวช ต่อ ขรวัดดา
ครัน อุปสมบทแล้ว ดัญญาจะอยู่ ๗ พรรษา จะตั้ง
ใจ เคร่งครัด สวดมนต์ภาวนา ไม่ย่อหย่อน

ร้อง ถ้า ๆ

กล่าวถึง เมย์ตุกจัน พันเหี้ยนเหยอะ มิวจันเพอะ
กตัญอยู่ ฟูกใหญ่ กรนโครก คราก กัดฟัน ตะบัน ไป
ยังรุ่ง ไม่ตื่น เลย เคย ชี้ เขา พอครู ๆ คดำดู ไม่พบ
ผัว ยี่ตานิว มิว่วง ตังชี้เค้า ปาก เปน ยาง จับ ๆ
นัง ดับเงา ไม่เห็นเจ้า มะโตค โกรธ ชื่นมา ทถึงตุก
คันผัวจัน ทัว เวื่อน น้า หมาก เมื่อน คาง เอะอะเออะ
หน้า พาดทูป ตีตุก ร้อง ก้อง โกลา ฟูน้าคาตบ
ออกชกหัว ร้อง มะโตค เอ้ย เคย อยู่กับตุกจัน ไย
ผตุนผตั้น หนีเมี้ยเดี่ยวจากห้อง ช่าง ไม่เวทนา ม้าง
กำลัง ท้อง ไม่มีเรื่อง เคื่อง ช้อง หมอง น้ำใจ ได้

เลขห้อง

เลขหมู่

เลขทะเบียน

895.9112

๒๕๖๗

๒๕๖๖๕๓

๒๐๐๒

โส โส โงงก ปะหงก หัว แด้ว ทอด คัว กตั้ง เกตุอก เลือก
 ร้องให้ ไ้อ้ มะโตด โกรท เคียง เมีย เว็องไร หนี ไป
 ไหน ก็ ไม่ รู้ จะ สู้ ตาม ฤา ไป อยู่ ที่ วัด เคย หัด เทศ
 ขรวี วิเศษ ชัก นำ ให้ ซ้ำ ตาม ซวน เถน หวย ถัว โป โง
 ตะ กตาม เพราะ รุ่ม งาม หดง ดวง ของ หดงคา เค็ก
 น้ำ มัน ดง ยัญ ษนั้น หวย เชื้อ จะ รวย กตบ นิบหาย
 ร้าย กว่า ทำ หาย จาก บ้าน งาน ไป วัด หัด วิชา แน
 แด้ว หนา ร้อน ใจ จะ ไป ตาม คิด พถาง ดิ่ง ชาว ม้า พาด
 บ่า ห่ม คัว ได้ ร่ม ตุ่ม ๆ บ่น พดุม พดาม เข้า วัด
 เดิน ถึง บัน ไต อยู่ ต ไช จาม เกรง ชุ่ม ช่าม แอบ เณต์ ยง
 เขียง หู พัง เสียง พระโตด แรก บวช ท้อง สวดมนต์
 ก่า ดึง ม่น เคตั้ง ศด่าง อย่าง เกรง ษตั้ง เมีย จัน ออก เคียง
 โผน ตะ โทน ดึง คบ ฝา บั้ง ๆ ใหญ่ ไม่ อยุด มี ือ
 มะโตด ษานะโตด ษา ออก มา นี้ มา เตี่ยว นี้ ใจ ๆ อย่า

ไข ล้อ อย่านำให้คอง ชุด ตะหลุด ถึง ดุด ยื้อ ถ้า ชื่น
คอง มะโศด เป็น โกรธ กัน

คำพูด เด่น ตก พระโศด ให้เพื่อน ส่งข้อม ออก
มาดู เกรงจะ เป็น เว็ ตาม มากวน เมัยจัน หลอกว่า
เป็น คน อื่น อยู่ ที่ อื่น มา นินนค้ พระ ไป บัง ดักดู
พระโศด เชื้อ โฉด ออก มา เจอะ ภรรยา เมัยจัน
ถาม เหตุ ที่ มา บอช เพราะ โกรธ กัน เรื่อง อะไร พระโศด
อ้อม แอ้ม ว่า ไม่มี เหตุ แต่ ไม่ สบาย เรื่อง อะไร ก็
อ้อม แอ้ม เมัยจัน โกรธ บัง คับ ให้ คัก จง ได้
พระโศด ก็ ไม่ ยอม คัก ถึง แก่ ถ้า เด็ก ทวง เจ้า ของ จะ
ร้าง อย่า พระโศด ก็ ไม่ ยอม คัก ลง ท้าย เมัยจัน
คอง คัด พ้อ แด อ้อม วอน ขอ ให้ คัก เอา ใจ ดี ต่อ

ร้อง ต่ำ ๆ

เจ็บ ออก เจ็บ ใจ ใคร จะ ช่วย น้อย ใจ ด้วย พิ โศด นำ
โกรธ หนัก โอ้ โอ้ ใจ ผู้ ชาย นี้ คต้าย ยักษ์ ประเดี้ยว

รักประเดี้ยว ทั้ง ยิ่ง กว่าดม ไม่ ส้ม เพท เวทนา แก่ หน้า
 เมี้ยว แรกได้ เสี้ยเหมือน ตะกตะ เหนจนน แต่พอ อิ่ม
 ท้อง ทางวาง อารมณ์ ดิ่ม ตะนม คำ มันได้ สัญญา
 จง คิด หน้า ครอง หลัง มั่ง เป็นไร อย่า ทำใจ หุ่น หัน ตะ
 บัน มา อันผิว เดียว เมี้ยว เดียว ชัน เขี้ยววกา ถูกใคร
 คร่า พราก รัง จะยังไร ไข่ ตัว ดิ่ม ครอบ รัถจัน เขี้ยว
 กระไร เลย มีควร เปน ก็ เปนได้ ผิว ก็ หัน จะรัที่ไป พัง
 ใคร ยาม อยู่ไฟ อทระวา เหน ทำตาย จะ พัง พาญาติ
 กาก็ พาอุ้ม จะ พัง บุญ พ่อ แม่ ก็ แด หาย จะ พัง ผิว
 ตัว แทน ก็ แสง ร้าย มา ริ กลาย เปน สัตว์ คู่ คอย ดัง
 เกิด มา เปน สัตว์ นี้ โกด้ ชั่ว ถ้า ถูก ผิว รวนเร ทำเหห่าง
 แกดัง ทั้ง หมาง เม็ด ซา ฤฯ เย่า ร้าง ต้อง เคี่ยม จ้อย
 ลอยคว้าง อยู่ กลางลม ถึง จะ มี ผิวใหม่ ไข่ แก่ แค้น
 จะยัง แค้น กรรม จิตร เหมือน พิศม์ ชม คน จะ ช้อน นินทา
 คำ ระดม ตัวน โส้มนไม่ ควรใคร ตัวนปลง เกิด เปน

หญิงจริงใจ ค้ายเพชรนัก มีผัวรักดี อยู่เป็น คู่ต้อง
 เหมือน แหวนเพชร เพชรดีมีเรือน รอง งามแต่ง
 ทองสอง เพชรให้ เม็ดลอย แม่นผัวทั้ง ยิงร้าย ค้าย
 เพชรร้าย ตัวน มีคาบไผ่ ฟ้าราคา ถอย นำส่งสาร
 ลัตรี มี คัง ร้อย เกิด มา พลดอยรับเคราะห์ เพราะ สามี
 ขอ เคือน พวก เพื่อน หญิงจริง หน้าจ๋า แต่บรรดา มา
 ดุอยู่ที่นี่ อย่า มีผัว หยักหยักสัก ว่ามี ครอบให้
 ดูก่อน อย่าด่วน จะกวนใจ อย่า เหน ผัว ของเรา เหมือน
 เป้าหมากรก เมื่อใช้ ตกจิต จาง ขว้าง เสียได้ ถ้า
 ทั้งเขาเรา เป็น หม้าย อาย เท่าไร ยิ่ง ครอบไป เหนไม่
 ลั้น คน นิินทา ถถ้า ต้อง ถอนง่าย สบายนัก ถถ้า
 รัก ถอน ถ้ามายาก นึกหนา ได้ เสีย ตัว แล้ว ถึง ผัว
 จะชั่วช้า ต้องก้ม หน้า กัดฟัน จน วันตาย ชื่อว่าหญิง
 ดั่งนี้ และ ที่สุด เป็นมงกฎ ครอบอยู่ไม่ รั้วหาย เกิดมา ซาคี
 หนึ่ง ก็ควร ส่งวน ภาย เรื่อง ผู้ชาย อย่าหลง ฟัง รวง

คำพูด เต็มคดก เมียตุกจันร้องให้วิงวอน ล้อ พระ
 โศคใจ อ่อนดง อ่อนดง ไปขอ วันเวลาชีวิตเขาเข้ามา
 เป็น ๒ พรรษา เมียก็ไม่ยอม ตกลงมา ตกลงมา
 จนเหลือ พรรษาเดียว เมียก็ยังไม่ยอมอีก พระโศค
 นี้ก็จะอยู่ให้ครบ ๓ เดือน เมียตุกจัน ยิ่งคัดพ้อ
 วิงวอน ทั้งมารยาว่าจะฆ่าตัวตาย

ร้องดำ ๆ

ถ้าพี่โศค ดื้อ ยืนยืนไม่คืบ จะอีก กะที่กรำไปไม่
 อยุ่ด หย่อน ทั้ง พระ เณร เทรไหน มิให้นอน หมิ
 เดือน วันไหน ช่างใคร ใสใจเอง
 ข้าไม่คืบ ชื่น ขว้า ข้าทำไม คงกลับไปเถิด
 หวา อย่า ชมเหง

ไม่คืบแน่ ๆ เจ้าชacun อย่าเกรง หลวง พี่ เก่ง นิมนต์
 บอก ออกใจใด อย่ามัว นั่ง ตาเป่ง เกรงจริง นะ
 เดี่ยว คง จะ ได้ เห็นเด่นกันใหญ่ ไม่คืบจริง ๆ เจ้าชacun

ทอดอาไถย ถูกจับไม่ขอ อยู่จะสู้ตาย จะกินยา
 พิศมัยให้พี่ดู เชิญพี่ อยู่ดำรงฤๅ ถ่อมพร้อม สหาย
 ได้ สวด มนต์ภาวนา หา สบาย คนเคราะห์ร้าย ชาระ
 กรรม อยู่ทำไม โอ้ถูกจับ มันสิ้น วิชา ถึงเดือด
 คาไหลนองดิน ร้อง ให้ ไม่มีใคร เขาส่งสาร งาน
 อยู่นิ พุด พลง ชูชวกรให้พี่ โดดดู ชมาโทษ
 ไปรด เมีย เสีย เล็ด พี่ มันไม่ คึกเสีย เดียว พี่ กลับ
 ที่อยู่ เพราะ แล่น รัก เหลือ อด หมด ความ รู้ ถูก
 จับ ผู้ชั่ว ชำ ขอ ถาคาย

คำพูด เด่นตลก เมียถูกจับ ทำดิน กินยา คาย ชรวัด
 คา แดเห็น วัง เข้าไปบอก พระโศก ๆ ตกใจ วัง ทิ้ง
 ออกมา แก่ ไช จน ตกตง คัก ทัน ที่ เมียถูกจับ ก็หาย
 ดิน รน ด้วย พิศมัย ยาทันที่ เหมือน กัน ทิดโศก ถา ชรวัด
 คา จะพา เมีย กลับ บ้าน

ร้องดำ ๆ

ท่าน ทงหาย หยิง ชายไฟร์ ผู้ดี บรรดา ที่ มาประ

ชุม ชุมนุมนันนี้ ดูหีบเสียงหงษาว่าให้ฟัง ก็เอวัง
 จบกันเท่านั้นที่ บำเรอท่าน พระราชาจิตร ปรามไทย์
 เรื่อง ทิดโตดเต็ม แกน แค้น จะหนี แล้วผลุบ ผลับ ถัด
 คู้ พิถีคู้ ก็เพราะมี เมีย คร่ำจำ ถึงใจ อันความ
 รัก ถึง จะหัก เพราะ เบื่อหน่าย ก็ไม่วาย หวด ฟัน ถัด
 คินไหว เหมือน มือเดียวจบ ฟังดัง เมื่อไร นี้ และ
 เป็น ตัวโกใจ ความรัก ถ้า สองข้าง ค่าง ชิ่ง แต่ ดึงดัน
 ก็ขาดกัน ทั้ง เป็น เหน ประจักษ์ ท่าน และ เป็น คะติ
 ที่วิธัก มาเป็น หลัก บอกร ประโยชน์ โฆษณา เชิญ เป็น
 สุข ทุกท่าน ดำรงใจ ประสงค์ ไฉจง สัมปรารภณา
 ขอ ชาติไทยเราทั่ว มี เศชา ขอ ข้าตาโปรด สดับรับพร
 เกอญ

